

مأخذ جزوه کار و آموزش

۸-۲ نوامبر

گنج‌هایی در کلام خدا | خروج ۴۰-۳۹

«موسی بادقت از تمام دستورات یهوه پیروی می‌کرد»

(خروج ۳۲:۳۹) پس، تمامی کار مسکن، یعنی خیمه ملاقات، به پایان رسید. بنی اسرائیل همه چیز را همان‌گونه که خداوند به موسی فرمان داده بود، انجام دادند.

ب ۱۵/۹ ص ۲۷ ۱۳۴

آیا نزد یهوه شناخته شده‌اید؟

۱۳ موسی برخلاف قُوز مردی «بسیار حلیم بود، بیشتر از جمیع مردمانی که بر روی زمینند.» (اعد ۳:۱۲) نرمخویی و فروتنی وی در پیروی دقیق از راهنمایی‌های یهوه نمایان می‌شود. (خرو ۶:۷؛ ۱۶:۴۰) در کتاب مقدس نیامده است که موسی از یهوه شکایت کرده یا از دستورالعمل‌های او عصبانی شده باشد. برای مثال، یهوه در ساختن خیمه مقدس دستورالعمل‌هایی داده بود، حتی در مواردی جزئی مانند رنگ نخ‌ها و تعداد مادگی‌ها یعنی حلقه‌های پرده. (خرو ۶-۱:۲۶) وقتی سرپرستی در سازمان یهوه در مورد کوچک‌ترین چیز به ما دستورالعمل دهد احساس می‌کنیم که به ما اعتماد ندارد و شاید عصبانی شویم.

ولی یهوه چون سرپرستی کامل است با رغبت کارها را واگذار می‌کند و به خادمانش اعتماد دارد. پس اگر با جزئیاتی بسیار به ما مسئولیتی دهد، حتماً دلیلی خوب برای کار خود دارد. توجه کنید که موسی از این بابت ناراحت نشد و فکر نکرد که یهوه آزادی او را گرفته است. برعکس، اطمینان حاصل کرد تا کارگران مطابق راهنمایی‌های خدا «عمل» نمایند. (خرو ۳۲:۳۹) حقیقتاً که مردی فروتن بود! موسی تشخیص داد که کار به یهوه تعلق دارد و او فقط وسیله‌ای برای انجام آن است.

(خروج ۴۳:۳۹) موسی کار ایشان را بررسی کرد و دید که همه کارها را درست همان‌گونه که خداوند فرموده بود، انجام داده بودند. پس ایشان را برکت داد.

(خروج ۴۰:۱، ۲) آنگاه خداوند به موسی گفت: «مسکن، یعنی خیمه ملاقات را در نخستین روز از ماه نخست بر پا کن.

(خروج ۱۶:۴۰) موسی همه چیز را همان‌گونه که خداوند فرمان داده بود به انجام رسانید.

ب ۵/۸ ص ۱۹ ۳۴

آیا همیشه به یهوه وفادارید؟

۳ «موسی خادمی امین، و وفادار بود. (عبرانیان ۵:۳) چرا می‌توان موسی را امین و وفادار خواند؟ برای مثال، او هنگامی که خیمه یهوه را بر پا کرد «موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود کرد، و همچنین به عمل آورد.» (خروج ۱۶:۴۰) ما نیز همچون موسی خدمتگزار یهوه هستیم و باید حتی در امور بسیار کوچک به او وفادار باشیم. درست است که تحمل مشکلات بزرگ یکی از جنبه‌های مهم وفاداری است. ولی به گفته عیسی «آنکه در اندک امین باشد در امر بزرگ نیز امین بُود و آنکه در قلیل خائن بُود در کثیر هم خائن باشد.» (لوقا ۱۶:۱۰) آری، وفاداری در امور ظاهراً کوچک نیز بسیار پراهمیت است.

کندوکاو برای یافتن گوه‌های روحانی

(خروج ۳۴:۳۹) پوشش از پوست به رنگ سرخ درآمده قوچ، پوشش از چرم نازک، حجاب حائل،

ب ۱/۲ ص ۲۷ ۲۴

آیا بر طبق وقفمان زندگی می‌کنیم؟

۲ واژه اختصاص و یا «وقف» در کتاب مقدس به چه مفهوم می‌باشد؟ واژه وقف از یک فعل عبری ترجمه شده است که به معنای «مجزا کردن؛ مجزا بودن؛ کنار

دلگرم و شاد کرد. بی‌گمان زمانی که بَصْلَئیل و اُهوَلِیاب در دنیای جدید رستاخیز یابند، با شنیدن این که ۵۰۰ سال از آن خیمه برای پرستش حقیقی استفاده می‌شد، بسیار شاد خواهند شد.

خواندن کتاب مقدس

(خروج ۱:۳۹-۲۱) از نخهای آبی، ارغوانی و قرمز جامه‌هایی برای خدمت در قدس بافتند. همچنین بنا به فرمان خداوند به موسی، جامه‌های مقدسی برای هارون دوختند.^۲ ایفود را از طلا، نخهای آبی، ارغوانی و قرمز، و کتان ریزبافت تابیده دوختند.^۳ با چکش‌کاری، ورقه‌های نازکی از طلا فراهم آوردند و آنها را بریده، به صورت رشته‌هایی درآوردند تا با مهارتی خاص با نخهای آبی، ارغوانی و قرمز و نیز با کتان ریزبافت در هم بپنندند.^۴ برای ایفود دو سرشانه دوختند که به دو سر ایفود متصل می‌شد تا ایفود پیوسته باشد.^۵ کمربند نقش‌دار ایفود از جنس خود ایفود، و با آن یکپارچه بود، یعنی از طلا و نخهای آبی، ارغوانی و قرمز، و کتان ریزبافت تابیده دوخته شده بود؛ همان‌گونه که خداوند به موسی فرمان داده بود.^۶ سنگهای عقیق را بر نگین‌دان زرین نشانند و نامهای پسران اسرائیل را بر آنها حک کردند، همان‌گونه که مَهر را حکاکی می‌کنند.^۷ سپس آنها را به عنوان سنگهای یادآوری برای پسران اسرائیل بر سرشانه‌های ایفود نصب کردند؛ همان‌گونه که خداوند به موسی فرمان داده بود.^۸ پیش‌سینه را ماهرانه و همچون ایفود از طلا و نخهای آبی، ارغوانی و قرمز، و کتان ریزبافت تابیده دوختند.^۹ پیش‌سینه مربع و دولا بود، درازای آن یک وجب و پهنای آن یک وجب، دولا.^{۱۰} آنگاه چهار ردیف سنگ گرانبها بر آن نشانند. در ردیف اوّل لعل، یاقوتِ زرد و زمرد؛^{۱۱} در ردیف دوّم فیروزه، یاقوتِ کبود و الماس؛^{۱۲} در ردیف

نگاه داشتن» می‌باشد. در اسرائیل باستان، هارون که کاهن اعظم بود بر عمامه خود نشانی داشت که «افسر قدوسیت» خوانده می‌شد. آن نشان صفحه‌ای بود از طلای خالص که رویش این کلمات به زبان عبرانی حک شده بودند: «قدوسیت برای یهوه». هدف از پوشیدن آن نشان یادآوری برای کاهن اعظم بود تا از هر عملی که موجب نجاست قدس بشود دوری نماید، «زیرا که تاج روغن مسح خدای او بر وی [بود]». —خروج ۲۹:۶؛ ۳۰:۳۹؛ لاویان ۱۲:۲۱.

^۳ پس در این رابطه می‌بینیم که موضوع وقف بسیار جدی است. وقف نشان می‌دهد که شخص داوطلبانه خود را به عنوان یک خادم خدا شناسایی می‌کند و مستلزم طرز رفتار پاک می‌باشد. به این دلیل، می‌توانیم گفته یهوه را که به وسیله پطرس رسول نقل شده بهتر درک نماییم: «مقدس باشید زیرا که من قدوسم». (۱ پطرس ۱:۱۵، ۱۶) ما به عنوان مسیحیان وقف‌شده مسئولیت سنگینی به عهده داریم تا بر طبق وقفمان زندگی کنیم و تا پایان وفادار بمانیم. لازم است بدانیم که وقف مسیحی مستلزم چه چیزهایی می‌باشد. —لاویان ۲:۱۹؛ متی ۱۳:۲۴.

(خروج ۳۴:۴۰) آنگاه ابر، خیمه ملاقات را پوشانید و جلال خداوند مسکن را پر ساخت.

ب ۷/۱۵۱۵ ص ۲۱

توجه چه کسی برایتان اهمیت دارد؟

زمانی که ساخت خیمه به پایان رسید، «ابر، خیمه ملاقات را پوشانید و جلال خداوند مسکن را پر ساخت.» (خروج ۳۴:۴۰) به راستی چه نمایش بارزی از خشنودی یهوه! به نظر شما بَصْلَئیل و اُهوَلِیاب در آن لحظه چه احساسی کردند؟ با این که نام آنان بر آن اثر حک نشده بود، اما دانستن این که یهوه تمامی زحمات آنان را برکت داده بود در آنان احساس رضایت ایجاد کرد. (امث ۲۲:۱۰) قطعاً دیدن این که سال‌ها بعد نیز صنعت دست آنان همچنان در خدمت به یهوه استفاده می‌شد، آنان را

نزد خداوند برد، اما نباید به عنوان رایحه خوشایند بر مذبح تقدیم کرد.

۵۲۵ ص E-۲-۱۲

قربانی‌ها و هدایا

قربانی‌های تمام‌سوز قربانی‌هایی بودند که کل حیوان به خدا تقدیم می‌شد و تقدیم‌کننده مقداری از آن را برای خود نگه نمی‌داشت. (با دا ۳۰:۱۱، ۳۱، ۳۹، ۴۰ مقایسه شود.) هنگام تقدیم این نوع قربانی گاهی قربانی گناه نیز تقدیم می‌شد و از یَهُوه درخواست می‌شد که آن قربانی را بپذیرد. عیسی مسیح نیز به‌نوعی «قربانی تمام‌سوز» بود، چون جان خود را تماماً در راه ما فدا کرد.

۵۲۸ ص E-۲-۱۲

قربانی‌ها و هدایا

هدیهٔ آردی یا غلّه‌ای. این هدایا همراه با قربانی‌های رفاقت، قربانی‌های تمام‌سوز و قربانی‌های گناه و همچنین به عنوان نوبت تقدیم می‌شد؛ گاهی هم به صورتی جداگانه. (خر ۲۹:۴۲-۴۰؛ لا ۲۳:۱۰-۱۳، ۱۵-۱۸؛ اعد ۸:۱۵، ۹، ۲۲-۲۴؛ ۲۸:۹، ۱۰، ۲۰، ۲۶-۲۸؛ باب ۲۹) هدیهٔ آردی یا غلّه‌ای نشانگر فراوانی برکات خدا بود و اغلب همراه با روغن و گندُر تقدیم می‌شد. انواع هدایای آردی یا غلّه‌ای عبارت بود از: مقداری آرد مرغوب، غلّهٔ بریان‌شده، «گرده‌های نازک بی‌خمیرمایه که به روغن آغشته است، گرده‌هایی از آرد مرغوب آمیخته به روغن، و قُرس‌های نانِ خمیرمایه‌دار.» بخشی از این هدیه روی مذبح قربانی تمام‌سوز گذاشته می‌شد و کاهنان مابقی آن را می‌خوردند و پس از تقدیم قربانی رفاقت، تقدیم‌کننده نیز مقداری از آن را می‌خورد. (لا ۶:۱۴-۲۳؛ ۷:۱۱-۱۳؛ اعد ۱۸:۸-۱۱) هدایای آردی یا غلّه‌ای حاوی خمیرمایه یا «عسل» که ممکن بود تخمیر شود، مورد پسند خدا نبود. (منظور از عسل احتمالاً شیرۀ انجیر یا آب میوه‌ها بود.)—لا ۱۲:۱۶. (لاویان ۱:۳) «اگر هدیهٔ وی قربانی رفاقت باشد و آن را از رمه تقدیم کند، خواه نرینه و خواه مادینه، باید حیوانی بی‌عیب به حضور خداوند تقدیم کند.

سَوم سنگِ یمانی، یَشم و لعلِ بنفش؛^{۱۳} در ردیف چهارم زَبَرَجَد، عقیق و یَشب. اینها بر نگین‌دانه‌های زرین نشاندۀ شده بود.^{۱۴} شمار سنگها دوازده بود، یکی برای هر یک از نامهای پسران اسرائیل، و بر هر یک از آنها نام یکی از دوازده قبیله همچون نقشی که بر مُهر است، حک شده بود.^{۱۵} برای پیش‌سینه، زنجیرهایی تابیده از طلای ناب همچون ریسمان ساختند.^{۱۶} نیز دو نگین‌دانِ زرین و دو حلقهٔ زرین ساختند و حلقه‌ها را بر دو گوشهٔ پیش‌سینه گذاشتند.^{۱۷} دو زنجیر طلا را در حلقه‌های دو گوشهٔ پیش‌سینه گذاشتند^{۱۸} و دو سر دیگر زنجیرها را به دو نگین‌دانِ زرین بسته، آنها را از جلو به سرشانه‌های ایفود متصل کردند.^{۱۹} دو حلقهٔ زرین ساختند و آنها را به دو گوشهٔ دیگر پیش‌سینه بر لبهٔ داخلی آن در کنار ایفود بستند.^{۲۰} دو حلقهٔ زرین دیگر نیز ساختند و آنها را در جلوی ایفود به قسمت زیر سرشانه‌ها، نزدیک درز، درست بالای کمر بند ایفود متصل کردند.^{۲۱} حلقه‌های پیش‌سینه را با نوار آبی به حلقه‌های ایفود بستند، به گونه‌ای که بر روی کمر بند قرار گیرند، تا پیش‌سینه از روی ایفود کنار نرود؛ همان‌گونه که خداوند به موسی فرمان داده بود.

۹-۱۵ نوامبر

گنج‌هایی در کلام خدا | لاویان ۳-۱

«هدف از تقدیم قربانی‌ها و هدایا»

(لاویان ۳:۱) «اگر هدیهٔ وی قربانی تمام‌سوز از رمه باشد، گاوِ نرِ بی‌عیب تقدیم کند. آن را به دَرِ خیمهٔ ملاقات بیاورد تا مقبول درگاه خداوند افتد.

(لاویان ۱:۲) «هرگاه کسی هدیهٔ آردی به خداوند تقدیم کند، هدیه‌اش باید از آرد مرغوب باشد. بر آن روغن بریزد و گندُر بنهد،

(لاویان ۱۲:۲) اینها را می‌توان به عنوان هدیهٔ نوبت

قربانی‌ای دیگر که در شریعت ذکر شده بود، ذبایح سلامتی است. این قربانی نشان می‌داد که شخص با یَهُوَه در صلح است. قربانی‌دهنده و خانواده‌اش، گوشت قربانی را احتمالاً در یکی از اتاق‌های پذیرایی معبد می‌خوردند. کاهنی که حیوان را ذبح می‌کرد و نیز کاهنانی که در معبد خدمت می‌کردند، بخشی از گوشت را دریافت می‌نمودند. (لاو ۱:۳؛ ۳۱:۷-۳۳) اسرائیلی‌ای که چنین قربانی‌ای اهدا می‌کرد، رغبت داشت که رابطه‌ای صمیمی با یَهُوَه داشته باشد. درست به مانند این بود که قربانی‌دهنده، خانواده‌اش، کاهنان و یَهُوَه غذا را با شادی و صلح دور میز صرف می‌کردند.

کندوکاو برای یافتن گوهرهای روحانی

(لاویان ۱۳:۲) به همه هدایای آردی خود نمک بزن. مباد که نمک عهد تو با خدایت، در هدیه آردی تو یافت نشود. با همه هدایایت نمک تقدیم کن.

(جزقیال ۲۴:۴۳) آنها را به حضور خداوند پیشکش کن و کاهنان بر آنها نمک بپاشند و به جهت قربانی تمام‌سوز به خداوند تقدیم نمایند.

۱۳:۲—چرا نمک با تمام هدایا باید گذرانده می‌شد؟ این کار برای خوش‌طعم کردن قربانی‌ها نبود. در سراسر جهان از این ماده برای جلوگیری از فساد مواد غذایی استفاده می‌شود. احتمالاً نمک با هدایا گذرانده می‌شد چون نمایانگر رهایی از فساد بود.

(لاویان ۱۷:۳) «این است فریضه‌ای ابدی در همه نسل‌های شما، در هر جا که ساکن باشید: هرگز چربی یا خون نخورید.»

۱۷:۳. چون پیه بهترین و شایسته‌ترین قسمت از قربانی بود منع خوردن آن به قوم اسرائیل گوشزد می‌کرد که بهترین قسمت به یَهُوَه متعلق می‌باشد. (پیدایش ۱۸:۴۵) این امر به ما یادآوری می‌کند تا با دل و جان و همه توان خود به یَهُوَه خدمت کنیم. —امثال ۹:۳، ۱۰: گولسیان ۲۳:۳، ۲۴.

خواندن کتاب مقدس

(لاویان ۱:۱-۱۷) خداوند موسی را فرا خواند و از خیمه ملاقات با او سخن گفت و فرمود: ^۲ «بنی‌اسرائیل را خطاب کرده، بدیشان بگو: هرگاه کسی از شما هدیه‌ای به خداوند تقدیم کند، باید هدیه خود را از چارپایان یعنی از رمه یا گله تقدیم نماید. ^۳ «اگر هدیه وی قربانی تمام‌سوز از رمه باشد، گاو نر بی‌عیب تقدیم کند. آن را به در خیمه ملاقات بیاورد تا مقبول درگاه خداوند افتد. ^۴ او باید دست خود را بر سر قربانی تمام‌سوز بگذارد، و برایش مقبول خواهد افتاد تا به جهت او کفاره کند. ^۵ آنگاه گاو را در حضور خداوند ذبح کند، و پسران هارون، یعنی کاهنان، خون آن را بیاورند و بر دورتادور مذبح که نزد در خیمه ملاقات است، بپاشند. ^۶ سپس پوست قربانی تمام‌سوز را بکند و آن را قطعه‌قطعه کند. ^۷ پسران هارون کاهن بر مذبح آتش نهند و بر آتش هیزم بچینند. ^۸ سپس پسران هارون، یعنی کاهنان، قطعه‌ها را با سر و چربی بر هیزمی که بر آتش مذبح است، بچینند. ^۹ اما او اندرونی و پاچه‌ها را به آب بشوید. سپس کاهن همه را بر مذبح بسوزاند. این است قربانی تمام‌سوز، هدیه اختصاصی و رایحه خوشایند برای خداوند. ^{۱۰} «اگر هدیه او قربانی تمام‌سوز از گله، یعنی گوسفند یا بز باشد، حیوان نر بی‌عیب تقدیم کند. ^{۱۱} آن را در جانب شمالی مذبح در

جبران را تقدیم کند. این نوع قربانی کمی با قربانی گناه متفاوت بود، چون به منظور جبران حق دیگران بود. شخص خطاکار به منظور ابراز پشیمانی از خطای خود می‌توانست برای کاهش مجازات گناهش و جبران حق دیگران، قربانی جبران را تقدیم کند و بدین شکل رضایت یَهُوه را به خود جلب کند. — اش ۵۳:۱۰.

(لاویان ۵:۷) «اما اگر دست او به بهای بره نرسد، باید برای خطایی که مرتکب شده است دو قمری یا دو جوجه کبوتر به حضور خداوند بیاورد، یکی به عنوان قربانی گناه و دیگری به عنوان قربانی تمام‌سوز.

ب-۰۹-E ۶/۱ ص ۲۶ ۳۱

خدا محدودیت‌های ما را در نظر می‌گیرد

بسیاری از قوانین شریعت بازتابی از محبت عمیق یَهُوه به ماست. برای مثال در لاویان ۷:۵ در اشاره به کسانی که می‌بایست یک بره یا بز قربانی می‌کردند آمده است: «اما اگر دست او به بهای بره نرسد، باید برای خطایی که مرتکب شده است دو قمری یا دو جوجه کبوتر به حضور خداوند بیاورد، یکی به عنوان قربانی گناه و دیگری به عنوان قربانی تمام‌سوز.» در زبان عبری عبارت «دست او به چیزی رسیدن» به عمل کسی اطلاق می‌شد که از توان مالی چندان خوبی برخوردار نبود. پس اگر یک اسرائیلی چنان فقیر بود که نمی‌توانست یک بره یا بز را قربانی کند، می‌توانست دو قمری یا دو جوجه کبوتر تقدیم کند و خدا را خشنود سازد.

(لاویان ۱۱:۵) «اما اگر دست او به بهای دو قمری یا دو جوجه کبوتر نیز نرسد، برای گناهی که مرتکب شده است یک‌دهم ایفه آرد مرغوب به عنوان قربانی گناه بیاورد. اما نباید بر آن روغن بنهد یا گندُر بگذارد، زیرا که قربانی گناه است.

ب-۰۹-E ۶/۱ ص ۲۶ ۳۱

خدا محدودیت‌های ما را در نظر می‌گیرد

اما اگر کسی حتی پول کافی برای خرید دو پرنده نداشت

حضور خداوند ذبح کند، و پسران هارون، یعنی کاهنان، خونس را بر دورتادور روی مذبح بپاشند. ۱۲ سپس آن را به همراه سر و چربی قطعه‌قطعه کند، و کاهن همه را بر هیزمی که بر آتش مذبح است، بجیند. ۱۳ اما اندرونی و پاچه‌ها را به آب بشوید. سپس کاهن همه را تقدیم کند و بر مذبح بسوزاند. این است قربانی تمام‌سوز، هدیه اختصاصی و رایحه خوشایند برای خداوند. ۱۴ «اگر هدیه او به خداوند قربانی تمام‌سوز از پرنده‌گان باشد، قمری یا جوجه کبوتر تقدیم کند. ۱۵ کاهن آن را نزد مذبح بیاورد و سرش را پیچانده، آن را بر مذبح بسوزاند و خونس بر دیواره مذبح چلانده شود. ۱۶ چینه‌دان را با محتوایش درآورد و بر جانب شرقی مذبح در جای خاکستر، بیفکند. ۱۷ سپس بالهای پرنده را گرفته آن را از میان چاک کند، بی‌آنکه دو پاره شود. آنگاه کاهن آن را بر هیزمی که بر آتش مذبح است، بسوزاند. این است قربانی تمام‌سوز، هدیه اختصاصی و رایحه خوشایند برای خداوند.

۱۶-۲۲ نوامبر

گنج‌هایی در کلام خدا | لاویان ۴-۵

«بهترینتان را به یَهُوه بدهید»:

(لاویان ۵:۵، ۶) اگر در هر یک از این امور تقصیرکار گردد، باید به گناهی که مرتکب شده است اعتراف کند، ۶ و برای گناهی که مرتکب شده است، بره یا بزی ماده از گله به عنوان قربانی جبران به خداوند تقدیم نماید. پس کاهن برای او به جهت گناهش کفاره به جا خواهد آورد.

E-۲-it ص ۵۲۷ ۹۱

قربانی‌ها و هدایا

قربانی‌های جبران. در ایام باستان اگر شخص به دلیل ارتکاب گناه تقصیرکار می‌شد، موظف بود قربانی

چطور؟ طبق شریعت او می‌توانست «برای گناهی که مرتکب شده است یک‌دهم ایفۀ آرد مرغوب [حدود ۲,۲ لیتر] به عنوان قربانی گناه بیاورد. اما نباید بر آن روغن بنهد یا گندُر بگذارد، زیرا که قربانی گناه است.» (لاویان ۱۱:۵) بنابراین یَهُوه به فکر فقیرترین افراد جامعه نیز بود و به آن‌ها اجازه می‌داد که چیزی بدون خون مثل آرد یا غله به عنوان قربانی گناه تقدیم کنند. در قوم اسرائیل فقر و تنگدستی مانع کسی نمی‌شد که بتواند از خدا طلب بخشش کند یا به عبارتی دیگر با او آشتی کند.

کندوکاو برای یافتن گوهرهای روحانی

(لاویان ۱:۵) «اگر کسی مرتکب این گناه شود که احضاریه‌ای عمومی جهت ادای شهادت بشنود و با اینکه شاهد است، یعنی ماجرا را دیده یا از آن باخبر شده است، سخن نگوید، متحمل جزای تقصیر خود خواهد شد.

ب ۲/۱۶ ص ۲۹ || ۱۴۱

از خادمان وفادار یَهُوه سرمشق گیریم

^{۱۴} شما می‌توانید در وهله اول به خدا وفادار بمانید و در عین حال با مهربانی‌تان به دیگران، وفاداری‌تان به آنان را نیز حفظ کنید. برای مثال، ممکن است از گناه هم‌ایمانی باخبر شوید. شاید وفاداری به او برایتان اهمیت داشته باشد، به خصوص اگر دوست نزدیک یا از خویشاوندانتان باشد. اما اگر گناه او را بیوشانید، به خدا وفادار نبوده‌اید. بی‌شک وفاداری به یَهُوه در اولویت قرار دارد. پس همچون ناتان، قاطعانه، اما با مهربانی عمل کنید. از دوست یا خویشاوندتان بخواهید که برای دریافت کمک نزد پیران جماعت برود. اگر پس از این که زمانی کافی به او دادید چنین نکرد، وفاداری شما به خدا، باید شما را برانگیزد که با پیران جماعت در مورد آن صحبت کنید. بدین سان به یَهُوه وفادار بوده‌اید و در عین حال با برادر یا خواهرتان نیز با مهربانی عمل کرده‌اید، چون پیران می‌توانند به او کمک کنند که دوباره به یَهُوه نزدیک

شود. پیران بامهربانی و ملایمت او را اصلاح خواهند کرد. —لاویان ۱:۵؛ غلاطیان ۱:۶ خوانده شود.

(لاویان ۱۵:۵، ۱۶) «اگر کسی خیانت ورزد و در خصوص امور مقدس خداوند ناخواسته گناه کند، باید به عنوان قربانی جبران خود قوچی بی‌عیب از گله که ارزش آن به مثقال نقره بر حسب مثقال قدس برآورد شده باشد، برای خداوند بیاورد. این است قربانی جبران.^{۱۶} او همچنین باید برای قصوری که در امور مقدس ورزیده است عوض بدهد، و یک پنجم بهایش را نیز بر آن افزوده، همه را به کاهن بدهد. پس کاهن با قوچ قربانی جبران برای او کفاره به جا خواهد آورد، و بر او آمرزیده خواهد شد.

۱۲-۱-E ص ۱۱۳۰ || ۲۱۱

قدّوسیت

قدّوسیت و ارتباط آن با حیوانات و محصولات. طبق شریعت موسی نخست‌زادگان گاوها، گوسفندها و بزها نباید بازخیرد می‌شدند، بلکه باید مقدّس محسوب و برای یَهُوه کنار گذاشته می‌شدند. این حیوانات باید قربانی می‌شدند و بخشی از گوشت آن‌ها به کاهنان داده می‌شد. (اعد ۱۷:۱۸-۱۹) علاوه بر قربانی‌ها و هدایایی که به خیمۀ عبادت آورده می‌شد، نوبر محصول و یک‌دهم یا عُشر محصول نیز مقدّس شمرده می‌شد. (خر ۳۸:۲۸) هر حیوانی یا چیزی که از دید یَهُوه مقدّس محسوب می‌شد، بسیار پراهمیت بود و اسرائیلیان موظف بودند به‌شایستگی از آن‌ها استفاده کنند. برای مثال می‌توان قانون یک‌دهم را در نظر گرفت. اگر مردی که یک‌دهم‌گندم خود را برای یَهُوه کنار گذاشته بود، مقداری از آن را برای مصرف در آشپزی به خانه‌اش می‌برد، او در برابر قانون خدا در رابطه با «امور مقدّس خداوند» مقصر بود. مطابق با مقرّرات شریعت او می‌بایست همان مقدار گندمی که برای خود برده بود، به اضافه ۲۰ درصد آن به خیمۀ عبادت برمی‌گرداند و در کنار آن، قوچی سالم

و بی‌عیب نیز قربانی می‌کرد. بنابراین کاملاً واضح است که اسرائیلیان می‌بایست احترامی عمیق نسبت به امور مقدّس خداوند نشان می‌دادند. — لا ۱۴:۵-۱۶.

خواندن کتاب مقدّس

(لاویان ۴:۲۷-۵:۴) «اگر کسی از مردم عادی ناخواسته گناه ورزد و یکی از اموری را که خداوند انجام آن را منع کرده است به عمل آورده، تقصیرکار گردد،^{۲۸} چون گناهی که مرتکب شده است بر او معلوم شود، باید به جهت گناهی که مرتکب شده است بز ماده بی‌عیبی به عنوان قربانی تقدیم کند.^{۲۹} او باید دست خود را بر سر قربانی گناه بگذارد و قربانی گناه را در محل قربانی تمام‌سوز ذبح کند.^{۳۰} سپس کاهن قدری از خون آن را به انگشت خویش بگیرد و بر شاخهای مذبح قربانی تمام‌سوز بمالد و باقی خون را به تمامی به پای مذبح بریزد.^{۳۱} او باید همه چربی آن را جدا کند، درست همان‌گونه که چربی را از قربانی رفاقت جدا می‌کنند. سپس کاهن آن را به عنوان رایحه خوشایند برای خداوند بر مذبح بسوزاند. پس کاهن برای او کفّاره به جا خواهد آورد، و آمرزیده خواهد شد.^{۳۲} «اگر بره‌ای را به عنوان قربانی گناه خود تقدیم می‌کند، باید بره ماده‌ای بی‌عیب بیاورد.^{۳۳} او باید دست خود را بر سر قربانی گناه بگذارد و آن را به عنوان قربانی گناه در محلی که قربانی تمام‌سوز را ذبح می‌کنند، ذبح نماید.^{۳۴} سپس کاهن قدری از خون قربانی گناه را به انگشت خویش بگیرد و آن را بر شاخهای مذبح قربانی تمام‌سوز بمالد، و باقی خون را به تمامی به پای مذبح بریزد.^{۳۵} او باید همه چربی آن را جدا کند، درست همان‌گونه که چربی بره قربانی رفاقت را جدا می‌کنند. سپس کاهن همه را بر مذبح، بر روی هدیه اختصاصی خداوند بسوزاند. پس کاهن برای او به جهت گناهی

که مرتکب شده است کفّاره به جا خواهد آورد، و او آمرزیده خواهد شد.

۵ «اگر کسی مرتکب این گناه شود که احضاریه‌ای عمومی جهت ادای شهادت بشنود و با اینکه شاهد است، یعنی ماجرا را دیده یا از آن باخبر شده است، سخن نگوید، متحمل جزای تقصیر خود خواهد شد.^۲ یا اگر کسی چیزی نجس را لمس کند، خواه لاشه حیوانات وحشی نجس، لاشه چارپایان اهلی نجس و یا لاشه جنبنندگان کوچک نجس را، و این امر بر وی پوشیده باشد، نجس شده، تقصیرکار خواهد گشت.^۳ یا اگر نجاست آدمی را لمس کند، یعنی هر نجاستی را که به نجس شدن انسان می‌انجامد، و این امر بر وی پوشیده باشد، چون از آن آگاه شود، تقصیرکار خواهد گشت.^۴ یا اگر کسی به لبان خود سوگندی نسنجیده یاد کند که کاری نیک یا بد انجام دهد، یعنی هر کاری که ممکن است درباره‌اش سوگندی نسنجیده یاد کرد، و این امر بر وی پوشیده باشد، چون از آن آگاه شود، در هر یک از این موارد تقصیرکار خواهد گشت.

۲۹-۲۳ نوامبر

گنج‌هایی در کلام خدا | لاویان ۶-۷

«یک راه شکرگزاری»

(لاویان ۷:۱۱، ۱۲) «این است قانون قربانی رفاقت که می‌توان به خداوند تقدیم کرد: ^{۱۳} اگر کسی آن را برای شکرگزاری تقدیم می‌کند، باید به همراه قربانی شکرگزاری، قُص‌های بی‌خمیرمایه آمیخته به روغن، گِردِهای نازک بی‌خمیرمایه که به روغن آغشته است، گِردِهای از آرد مرغوب آمیخته به روغن،

ب ۱۱/۱۹ ص ۲۲ ۹۱

درس‌هایی ارزشمند از کتاب لاویان

^۹ درس دوم: ما از روی قدردانی به یهوه خدمت

می‌کنیم. برای پی بردن به اهمیت این نکته می‌خواهیم به بررسی قربانی رفاقت که جزئی از پرستش خدا در اسرائیل باستان بود بپردازیم. مطابق کتاب لاویان، اسرائیلیان می‌توانستند قربانی رفاقت را به نشان «شکرگزاری» تقدیم کنند. (لاو ۱۱:۷، ۱۳-۱۶، ۱۸) آنان نه از روی اجبار، بلکه از روی خواست قلبی و محبتی که به یهوه داشتند این قربانی را تقدیم می‌کردند. شخصی که قربانی را تقدیم می‌کرد به همراه خانواده‌اش و کاهنان می‌توانست از گوشت حیوان قربانی بخورد. اما قسمت‌های خاصی از بدن حیوان تنها باید به یهوه تقدیم می‌شد.

(لاویان ۱۳:۷-۱۵) و قُرص‌های نانِ خمیرمایه‌دار نیز تقدیم کند؛ او باید این همه را به عنوان هدیه خود همراه با قربانی رفاقت خویش که به جهت شکرگزاری است، تقدیم نماید.^{۱۴} و از آن باید یک قُرص از هر یک از نانهای تقدیمی را به عنوان هدیه به خداوند تقدیم کند. این هدیه از آن کاهنی خواهد بود که خون قربانی رفاقت را می‌پاشد.^{۱۵} گوشت قربانی رفاقت که به جهت شکرگزاری است، باید در همان روز تقدیم آن خورده شود؛ چیزی از آن تا صبح باقی نماند.

ب ۹/۱۰۰ ص ۱۱ ۱۵۴

قربانیهایی که خدا را خشنود می‌ساخت

^{۱۵} ذبیحه سلامتی که آن را می‌توان همچنین «قربانی سلامتی [صلح]» ترجمه کرد، قربانی داوطلبانه دیگری بود که شرح گذراندن آن در سفر لاویان باب ۳ آمده است. واژه «سلامتی» در زبان عبری معنایی بیش از صرفاً فراغت از مزاحمت، آزار یا نزاع را در بر می‌گیرد. کتاب «تحقیق در زمینه معارف موسوی» (انگل.) می‌گوید: «این واژه در کتاب مقدس علاوه بر این معنی، دلالت بر وضعیت یا رابطه‌ای صلح‌آمیز با خدا و همچنین دلالت بر رفاه، مسرت و سعادت دارد.» بنابراین، ذبایح سلامتی نه مختص حفظ رابطه‌ای صلح‌آمیز با خدا—چنانکه گویی جهت خشنود نمودن وی—بلکه به منظور ابراز قدردانی

و به عمل آوردن تجلیل از چنین سلامتی متبارکی که صرفاً مقبولین خدا از آن بر خوردار می‌بودند گذرانده می‌شدند. بعد از آنکه خون و پیه قربانی به حضور یهوه گذرانیده می‌شد، کاهنان و شخص قربانی‌دهنده از آن می‌خوردند. (لاویان ۳:۱۷، ۷:۱۶-۲۱، ۱۹:۵-۸) به این طرز زیبا و سمبولیک، شخص قربانی‌دهنده، کاهنان و یهوه خدا در صرف غذا سهیم می‌گشتند و این نمایانگر رابطه صلح‌آمیز بین آنان بود.

(لاویان ۲۰:۷) اما اگر کسی در حالی که نجاستی بر اوست، از گوشت قربانی رفاقت که از آن خداوند است بخورد، باید از میان قوم خود منقطع شود.

ب ۹/۱۰۰ ص ۱۵ ۸۴

قربانیهایی که خدا را خشنود می‌ساخت

^{۱۶} آدم و حوا بی‌تردید در مورد ذریت موعود بسیار فکر می‌کردند. حوا پس از به دنیا آوردن نخستین پسر خود، قائن، گفت: «مردی از [بابت لطف] بیهوه حاصل نمودم.» (پیدایش ۴:۱) آیا او فکر می‌کرد که پسرش احتمالاً همان ذریت خواهد بود؟ شاید چنین فکر می‌کرد. در هر حال، یهوه از قائن ناراضی بود و همین‌طور از قربانی وی. لیکن برادر قائن، هابیل، به وعده خدا ایمان ورزید و بر آن شد که قربانی از نخست‌زادگان گله خویش به یهوه تقدیم کند. در گزارش کتاب مقدس می‌خوانیم: «به ایمان هابیل قربانی نیکوتر از قائن را به خدا گذرانید و به سبب آن شهادت داده شد که عادل است.»—عبرانیان ۴:۱۱.

کندوکاو برای یافتن گوهرهای روحانی

(لاویان ۱۳:۶) آتش باید پیوسته بر مذبح افروخته بماند، و خاموش نشود.

۱۲-۱ E-۱ ص ۸۳۳ ۱۴

آتش

آتش و استفاده از آن در خیمه عبادت و معبد. آتش در پرستش یهوه نقشی مهم در خیمه عبادت و بعدها در

خواندن کتاب مقدس

(لاویان ۱:۶-۱۸) خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ^۲ «اگر کسی گناه کند و به خداوند خیانت ورزیده، در مورد امانت یا وثیقه یا آنچه دزدیده است همسایه خود را بفریبد، یا مال همسایه خویش را غصب کند، ^۳ یا چیز گمشده‌ای را بیابد و درباره آن دروغ گفته، سوگند دروغ یاد کند، یا مرتکب هر کار دیگری شود که آدمی با انجام آن گناه می‌کند، ^۴ از آنجا که گناه ورزیده و تقصیرکار گشته است، باید آنچه را دزدیده یا غصب کرده، یا امانتی را که به او سپرده شده یا چیز گمشده‌ای را که یافته است، باز پس دهد. ^۵ همچنین هر چیزی را که درباره‌اش سوگند دروغ یاد کرده است، باید به‌طور کامل باز پس دهد و یک پنجم نیز بر آن افزوده، آن را در روزی که جرمش مُحرز‌گردد به صاحب مال بازگرداند. ^۶ او باید به عنوان قربانی جبران خود، بر حسب برآورد انجام شده قوچی بی‌عیب از گله به عنوان قربانی جبران نزد کاهن آورده، به حضور خداوند تقدیم کند. ^۷ آنگاه کاهن در حضور خداوند برایش کفّاره به جا خواهد آورد، و او در خصوص هرآنچه کرده و با انجامش تقصیرکار شده است، آمرزیده خواهد شد.» ^۸ خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ^۹ «به هارون و پسرانش فرمان داده، بگو: این است قانون قربانی تمام‌سوز: قربانی تمام‌سوز باید تمامی شب تا صبح بر آتشدان مذبح باشد، و آتش مذبح بر آن افروخته بماند. ^{۱۰} و کاهن جامه کتان خود را بپوشد و زیرجامه کتان خویش را بر تن کند، و سپس خاکستری را که از آتش قربانی تمام‌سوز بر مذبح به جا مانده است، بگیرد و آن را در کنار مذبح بگذارد. ^{۱۱} آنگاه جامه از تن به درآورده، جامه‌ای دیگر بپوشد و خاکستر را بیرون از اردوگاه به محلی طاهر ببرد. ^{۱۲} آتش روی مذبح باید بر آن

معبد اورشلیم داشت. کاهن اعظم موظف بود که روزانه صبح و شب مقداری بخور روی مذبح بخور بسوزاند. (خر ۷:۳۰، ۸) در شریعت موسی آمده بود که آتش روی مذبح قربانی تمام‌سوز نباید خاموش می‌شد. (لا ۱۲:۶، ۱۳) طبق رسوم یهودیان، خدا در اصل این آتش را به نحوی معجزه‌آسا روی مذبح فرستاد، اما چنین عقیده‌ای در کتاب مقدس نیامده است. در واقع یهوه به موسی گفت که پسران هارون باید قبل از تقدیم قربانی‌های قوم «بر مذبح آتش نهند و بر آتش هیزم بچینند.» (لا ۱: ۷، ۸) درست است که یهوه آتشی از میان ابر روی خیمه عبادت بر قربانی روی مذبح فرستاد، اما این واقعه مدتی بعد از پایه‌گذاری کهانت نسل هارون و تقدیم قربانی‌های مربوط به آن مراسم رخ داد. این آتش از سوی یهوه فقط چند تکه چوب را شعله‌ور نکرد، بلکه «قربانی تمام‌سوز و تکه‌های چربی روی مذبح را فرو بلعید.» بنابراین آتشی که پس از آن روی مذبح شعله‌ور ماند، احتمالاً مخلوطی از این آتش از سوی خدا و آتشی بود که پسران هارون قبلاً روشن کرده بودند. (لا ۱۴:۸-۹:۲۴) مشابهاً بعد از آن که سلیمان در دعا معبد را به یهوه وقف کرد، آتشی از سوی یهوه قربانی‌ها را فرو بلعید. — ۲ تو ۱:۷.

(لاویان ۲۵:۶) «به هارون و پسرانش بگو: این است قانون قربانی گناه: در جایی که قربانی تمام‌سوز ذبح می‌شود، قربانی گناه نیز باید در حضور خداوند ذبح شود؛ این قربانی بسیار مقدس است.

E-si ص ۲۷ || ۱۵۱

کتاب لاویان

^{۱۵} تقدیم قربانی گناه به دلیل گناهان غیرعمدی یا ناخواسته الزامی بود. کاهنان، قوم اسرائیل، رهبران قوم یا اشخاص معمولی باید حیوانات متفاوتی را به عنوان قربانی گناه تقدیم می‌کردند تا گناهانشان بخشیده شود. تقدیم قربانی گناه الزامی بود در حالی که قربانی‌های تمام‌سوز و رفاقت به صورت داوطلبانه تقدیم می‌شدند. — لاویان ۱:۴-۳۵؛ ۶:۲۴-۳۰.

و لوح زرین، یعنی نیمتاج مقدس را روی دستار در جلوی آن قرار داد، چنانکه خداوند به موسی فرمان داده بود.

(لاویان ۱۲:۸) او مقداری از روغن مسح را بر سر هارون ریخت و او را مسح کرد تا تقدیش نماید.

۱۲-۱-E ص ۱۲۰۷

پایه‌گذاری کهنات

موسی فرمان داد که هارون و چهار پسرش یعنی ناداب و ابیهو و العازار و ایتامار، خود را در حوض برنجین بشویند. سپس موسی لباس‌های مخصوص کاهن اعظم را به هارون داد تا بپوشد. (اعد ۳:۲، ۳) لباس زیبای هارون نشانگر خصوصیات و مسئولیت‌های یک کاهن اعظم بود. همچنین موسی خیمه عبادت را همراه با تمامی وسایل و اسباب آن مسح کرد؛ کاری که آن‌ها را مقدس ساخت و نشان داد که برای یهوه و خدمت به او کنار گذاشته شده‌اند. در آخر موسی با ریختن روغن بر سر هارون، او را به عنوان کاهن اعظم مسح یا منصوب کرد. — لا ۸:۶-۱۲: خر ۳۰:۲۲-۳۳: مز ۲:۱۳۳.

(لاویان ۱۹:۵-۱۰) و اما در روز هشتم، موسی هارون و پسران او و مشایخ اسرائیل را فرا خواند. ^۲ او به هارون گفت: «گوساله‌ای نرینه برای قربانی گناه و قوچی برای قربانی تمام‌سوز که هر دو بی‌عیب باشند، بگیر و آنها را به حضور خداوند نزدیک آور. ^۳ قوم اسرائیل را نیز بگو: ”بزی نرینه برای قربانی گناه، و گوساله و بره‌ای یک ساله و بی‌عیب برای قربانی تمام‌سوز بگیرد، ^۴ و گاوی و قوچی برای قربانی رفاقت، تا در حضور خداوند قربانی کنید، و نیز هدیه آردی آمیخته به روغن، زیرا امروز خداوند بر شما ظاهر خواهد شد.“ ^۵ پس آنچه را که موسی فرمان داده بود جلوی خیمه ملاقات آوردند، و همه جماعت نزدیک آمده، در حضور خداوند ایستادند.

افروخته بماند و خاموش نشود. کاهن هر صبحگاه هیزم بر آن بسوزاند و قربانی تمام‌سوز را بر آن بچیند، و چربی قربانی رفاقت را بر آن بسوزاند. ^{۱۳} آتش باید پیوسته بر مذبح افروخته بماند، و خاموش نشود. ^{۱۴} «این است قانون هدیه آردی: پسران هارون آن را در برابر مذبح به حضور خداوند بیاورند. ^{۱۵} سپس کاهن از آرد مرغوب هدیه آردی و روغن آن و نیز تمام گندری که روی هدیه آردی است یک مشت بگیرد، و به عنوان یادگاری بر مذبح بسوزاند. این است رایحه‌ای خوشایند برای خداوند. ^{۱۶} بقیه آن را هارون و پسرانش بخورند. بی‌خمیرمایه و در مکانی مقدس خورده شود. آن را در صحن خیمه ملاقات بخورند. ^{۱۷} هدیه آردی با خمیرمایه پخته نشود. من آن را به عنوان سهم ایشان از هدایای اختصاصی خویش داده‌ام. این همچون قربانی گناه و قربانی جبران، بسیار مقدس است. ^{۱۸} همه اولاد مذکر از نسل هارون می‌توانند از هدایای اختصاصی خداوند بخورند. این برای شما فریضه‌ای است ابدی در همه نسله‌ایتان. هر که آنها را لمس کند، مقدس خواهد بود.»

۳۰ نوامبر-۶ دسامبر

گنج‌هایی در کلام خدا | لاویان ۸-۹
«گواهی از برکت یهوه»

(لاویان ۸:۶-۹) آنگاه موسی هارون و پسرانش را نزدیک آورد و آنها را به آب غسل داد. ^۷ پیراهن را بر هارون پوشانید، شال را بر کمر وی بست، و او را به ردا ملبس ساخت. سپس ایفود را بر او نهاد و کمر بند ایفود را بر وی بسته، ایفود را بر او ثابت گردانید. ^۸ آنگاه پیش‌سینه را بر او قرار داد و اوریم و ثمیم را در پیش‌سینه گذاشت. ^۹ سپس دستار را بر سر او نهاد،

قربانی روی مذبح را فرو گیرد.—لاویان ۹: ۲۳، ۲۴ خوانده شود.

کندوکاو برای یافتن گوهرهای روحانی

(لاویان ۸: ۶) آنگاه موسی هارون و پسرانش را نزدیک آورد و آنها را به آب غسل داد.

ب ۱۱/۱۵ ص ۹ ۶۱۱

چرا باید مقدس باشیم؟

۶ ضرورت پاکیزگی کاهنان اسرائیلی امروزه برای قوم یهوه مفهومی ویژه دارد. نوآموزان کتاب مقدس اغلب متوجه پاکیزگی مکان پرستشمان و تمیز و مرتب بودن لباس و ظاهرمان می‌شوند. با این حال، از پاک بودن کاهنان می‌آموزیم، کسی که می‌خواهد به کوه بلند پرستش یهوه صعود کند، باید «صاف [و پاک] دل باشد.» (مزمور ۲۴: ۳، ۴ خوانده شود؛ اشع ۲: ۲، ۳) بلی، در کنار تمیزی و پاکیزگی، خدمت مقدس ما باید با فکر و دل پاک باشد. پس برای مقدس بودن، باید مرتباً خود را بیازماییم و در صورت لزوم تغییراتی اساسی در خود ایجاد کنیم. (۲قر ۱۳: ۵) برای مثال، شخصی تعمیدیافته که عمداً به تصاویر مبتذل نگاه می‌کند، باید از خود بپرسد: «آیا رفتارم مقدس است؟ سپس برای پایان دادن به عمل ناپاک خود، در پی دریافت کمک برآید.—یعقو ۵: ۱۴.

(لاویان ۸: ۱۴-۱۷) سپس گوساله قربانی گناه را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش دستان خود را بر سر گوساله قربانی گناه نهادند. ۱۵ آنگاه موسی گوساله را ذبح کرد، و خون را گرفته، با انگشت خود بر شاخهای دور مذبح مالید و مذبح را تطهیر نمود. سپس باقی خون را به پای مذبح ریخت و آن را تقدیس نمود تا بر آن کفاره به جا آورد. ۱۶ آنگاه تمامی چربی روی اندرونی و زائده روی جگر و هر دو قلوه را با چربی‌شان برگرفت و آنها را بر مذبح سوزانید. ۱۷ اما گوساله را با پوست و گوشت و

در روز هشتم، وقتی همه کاهنان مجهز شده بودند و مراسم پایه‌گذاری به اتمام رسیده بود، کاهنان بدون کمک موسی برای اولین بار برای گناهان قوم اسرائیل کفاره کردند. تقدیم این قربانی‌ها ضروری بود، چون قوم اسرائیل ناکامل بودند و چیزی هم از گناه آن‌ها در ماجرای گوساله طلایی نگذشته بود. (لا ۱: ۹-۷؛ خر ۱: ۳۲-۱۰) در پایان اولین مراسمی که کاهنان برگزار کردند، یهوه با فرستادن آتشی از آسمان نشان داد که خدمتشان و کهنات هارون مورد تأیید اوست. این آتش که از ابر روی خیمه عبادت بیرون آمد، باقی‌مانده قربانی روی مذبح را بلعید.—لا ۹: ۲۳، ۲۴.

(لاویان ۹: ۲۳، ۲۴) آنگاه موسی و هارون به خیمه ملاقات درآمدند، و به هنگام خارج شدن، قوم را برکت دادند. سپس جلال خداوند بر تمامی قوم ظاهر شد، ۲۴ و آتش از حضور خداوند بیرون آمده، قربانی تمام‌سوز و تکه‌های چربی روی مذبح را فرو بلعید. چون همه قوم این را دیدند فریاد برآوردند و به روی دریافتادند.

ب ۱۱/۱۹ ص ۲۳ ۱۳۱۱

درس‌هایی ارزشمند از کتاب لاویان

۱۳ درس چهارم: یهوه بخش زمینی سازمانش را برکت می‌دهد. در سال ۱۵۱۲ قبل از میلاد، خیمه عبادت در کنار کوه سینا برپا شد. (خرو ۱۷: ۴۰) موسی طی مراسمی هارون و پسرانش را به عنوان کاهن منصوب کرد. اسرائیلیان گرد آمدند تا شاهد اولین قربانی‌ای باشند که توسط کاهنان ذبح می‌شد. (لاو ۱: ۹-۵) یهوه چگونه نشان داد که از آن کاهنان که به‌تازگی منصوب شده بودند رضایت دارد؟ هنگامی که موسی و هارون برای قوم برکت می‌طلبیدند، یهوه از آسمان آتشی فرستاد تا

فضولات آن بیرون از اردوگاه به آتش سوزانید، چنانکه خداوند به موسی فرمان داده بود.

E-۲-it ص ۴۳۷ ۳۱۱

موسی

خدا افتخاری بی‌نظیر به موسی داد؛ او را واسطهٔ عهد شریعت ساخت؛ افتخاری که هیچ کس دیگر غیر از عیسی مسیح که واسطهٔ عهد جدید است، از آن برخوردار نبوده است. موسی خون ریخته‌شدهٔ قربانی‌ها را روی کتاب تورات و رهبران قوم پاشید؛ کتاب تورات مظهر یهوه بود که یکی از طرفین عهد شریعت بود. یهوه عهد شریعت را با قوم اسرائیل بست و به این دلیل بود که موسی روی رهبران قوم نیز خون پاشید. سپس موسی کتاب تورات را برای قوم با صدای بلند خواند. قوم در جواب گفتند: «هرآنچه خداوند گفته است به جا خواهیم آورد و مطیع خواهیم بود.» (خر ۲۴:۳-۸؛ عب ۱۹:۹) موسی به عنوان واسطه از این افتخار برخوردار بود که بر ساخت خیمهٔ عبادت و وسایل آن نظارت داشته باشد. خدا طرح خیمهٔ عبادت را به او داد. همین طور موسی افتخار داشت که کهنات هارون را پایه‌گذاری کند و در اولین مراسم‌هایی که کاهنان تازه منصوب‌شده برگزار کردند نظارت داشت. — خروج باب‌های ۲۵-۲۹؛ لاویان باب‌های ۸، ۹.

خواندن کتاب مقدس

(لاویان ۸:۳۱-۹:۷) آنگاه موسی به هارون و پسرانش گفت: «گوشت را نزد در خیمهٔ ملاقات بپزید و آن را در آنجا با نانی که در سبد قربانی انتصاب است بخورید، چنانکه فرمان یافته، گفتیم: "هارون و پسرانش از آن بخورند." ۳۲ باقی گوشت و نان را به آتش بسوزانید. ۳۳ هفت روز از در خیمهٔ ملاقات بیرون نروید، تا روزهای انتصاب شما تکمیل شود، زیرا انتصاب شما هفت روز به طول خواهد انجامید. ۳۴ آنچه امروز انجام شد، به فرمان خداوند به انجام

رسید تا برای شما کفاره به جا آورده شود. ۳۵ باید هفت شبانه روز نزد در خیمهٔ ملاقات بمانید و آنچه را خداوند فرمان داده است انجام دهید تا نمیرید، زیرا من چنین فرمان یافته‌ام.» ۳۶ پس هارون و پسرانش هرآنچه را که خداوند به واسطهٔ موسی فرمان داده بود، انجام دادند.

۹ و اما در روز هشتم، موسی هارون و پسران او و مشایخ اسرائیل را فرا خواند. ۲ او به هارون گفت: «گوساله‌ای نرینه برای قربانی گناه و قوچی برای قربانی تمام‌سوز که هر دو بی‌عیب باشند، بگیر و آنها را به حضور خداوند نزدیک آور. ۳ قوم اسرائیل را نیز بگو: "بزی نرینه برای قربانی گناه، و گوساله و بره‌ای یک ساله و بی‌عیب برای قربانی تمام‌سوز بگیرد، ۴ و گاو و قوچی برای قربانی رفاقت، تا در حضور خداوند قربانی کنید، و نیز هدیهٔ آردی آمیخته به روغن، زیرا امروز خداوند بر شما ظاهر خواهد شد." ۵ پس آنچه را که موسی فرمان داده بود جلوی خیمهٔ ملاقات آوردند، و همهٔ جماعت نزدیک آمده، در حضور خداوند ایستادند. ۶ آنگاه موسی گفت: «این است آنچه خداوند به انجامش فرمان داده است، تا جلال خداوند بر شما ظاهر شود.» ۷ سپس موسی به هارون گفت: «نزدیک مذبح بیا و قربانی گناه و قربانی تمام‌سوز خود را تقدیم کرده، برای خود و قوم کفاره به جا آور؛ همچنین قربانی قوم را تقدیم کن و برای آنها کفاره به جا آور، چنانکه خداوند فرمان داده است.»